



Arrest

**nr. 128 099 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NYVERSEEL die loco advocaat K. BLOMME verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio kan vermijden door zich te vestigen in

een regio buiten zijn geboortestreek waar hij over een veilig en redelijk binnenlands vestigingsalternatief beschikt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat het CGVS bepaalde gegevens verkeerd interpreteert, maar geeft hij niet concreet aan wat er verkeerd werd geïnterpreteerd en wat de invloed daarvan is op de bestreden beslissing.

Ook stelt hij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de bestreden beslissing niet kunnen staven, zonder echter verder te verduidelijken waarom niet.

De tegenstrijdigheid inzake zijn rekrutering wijt hij bovendien aan de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Over de tegenstrijdigheid inzake zijn ontsnapping stelt hij dat zijn ontsnapping uit zijn huis en zijn ontsnapping uit de militie dooreengehaspeld werden. De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij na de aanval op zijn huis door de autoriteiten het gebied van de talibangroep verliet, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na die aanval terugkeerde naar de talibangroep. Beide verklaringen zijn niet met elkaar verenigbaar.

Verder betwist verzoeker ook de informatie van de commissaris-generaal over gedwongen rekruteringen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze informatie eenvoudigweg tegensprekt zonder zijn beweringen op enige wijze te staven. Dit volstaat dan ook niet om de informatie uit het administratief dossier te weerleggen.

Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst verzoeker erop dat er in Pakistan een situatie heerst van willekeurig geweld met aanslagen, gevechten, ontvoeringen, verdwijningen en foltering.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

De Raad wijst er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier niet blijkt dat burgers in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift geen enkel document toe om zijn bewering dat er in Pakistan een situatie heerst van willekeurig geweld met aanslagen, gevechten, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen te ondersteunen.

De Raad acht het verder redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in een andere streek kan vestigen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat migranten geen grote belemmeringen ondervinden bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een volwassen man is, die tot zijn twintigste naar school is geweest, verschillende talen spreekt en meer dan tien jaar werkervaring heeft als verkoper. Aangezien zijn familieleden bovendien hebben bijgedragen aan zijn reis naar Europa mag worden aangenomen dat hij op financiële steun van zijn familie kan rekenen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, verwijst verzoekende partij naar een aanvullende nota die zij heeft ingediend en waaruit, volgens verzoekende partij, blijkt dat de situatie in het noordwesten van Pakistan van dien aard is dat aan personen afkomstig uit die regio, subsidiaire bescherming wordt toegekend. Volgens verzoekende partij is de situatie zo slecht dat dit voldoende is om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekende partij stelt nog dat uit de foto die zij heeft neergelegd duidelijk blijkt dat zij door iedereen wordt gezocht, de autoriteiten en de mensen van de groep.

Verzoekende partij betoogt op algemene wijze dat (uit de door haar ingediende aanvullende nota blijkt dat) de situatie in het noordwesten van Pakistan zo slecht is dat dit voldoende is om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, doch zij gaat voorbij aan de grond in de beschikking waar met betrekking tot het feit dat zij voor de onveilige situatie in haar regio van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt, het volgende wordt (vast)gesteld: *“Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier niet blijkt dat burgers in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift geen enkel document toe om zijn bewering dat er in Pakistan een situatie heerst van willekeurig geweld met aanslagen, gevechten, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen te ondersteunen. De Raad acht het verder redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in een andere streek kan vestigen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat migranten geen grote belemmeringen ondervinden bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een volwassen man is, die tot zijn twintigste naar school is geweest, verschillende talen spreekt en meer dan tien jaar werkervaring heeft als verkoper. Aangezien zijn familieleden bovendien hebben bijgedragen aan zijn reis naar Europa mag worden aangenomen dat hij op financiële steun van zijn familie kan rekenen.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en onderneemt hiertoe zelfs geen poging.

Met het argument over de foto waaruit zou moeten blijken dat zij door iedereen wordt gezocht, merkt de Raad op dat verzoekende partij hiermee de geloofwaardigheid van haar relaas niet herstelt, zoals in de beschikking wordt gesteld en toegelicht.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS